

„Ludo“ je bilo pratiti izravni prijenos Sabora u svezi izbora nove Vlade. Po mom mišljenju izravni prijenos može po više kriterija zaslužiti ocjenu najuzbudljivije, najveselije, najtužnije predstave koju nam je mogla ponuditi javna televizija. HDZ i SDP svjesni da ih prati hrvatska javnost, pokušali su „svojom odlučnošću“ uvjeriti javnost da su dobro glasali jer su povjerenje povjerali HDZ-u, odnosno da su pogriješili što nisu glasovali za SDP. Ostali sudionici bili su ukras ovoj temeljnoj sceni u kojoj je Damir Kajin dao svoj očekujući obol. Predstava, razumije se samo po sebi, nije mogla biti kratka i bez ponavaljanja.

Izričaji na konstituirajućoj sjednici Sabora ponekad su prelazili granice dobrog ukusa – ali sve je to hrvatska politika.

Ljubav prema vlasti i za vlast uvijek je bila prisutna i najčešće obrazlagana velikom odanošću, odgovornošću i najboljim željama za boljitak hrvatske države.

A što se je u stvarnosti događalo na samoj sjednici Sabora? Vladajuća stranka pojačana HSS-om i HSLŠ-om te manjinskim članovima Sabora pokušali su „argumentirano“ dokazati hrvatskoj javnosti (oporba je bila zapravo nebitna) da će novo izabrana Vlada svojim programom ostvariti svekolike boljitke što će, u konačnici, rezultirati najboljim rezultatom koji je moguće ostvariti u datim uvjetima. Nerijetko se isticalo da je upravo završeni mandat stare Vlade garant da će se obećano i ostvariti. Oporba ne samo da nije prihvatila obrazloženje Koalicije već je iznijela mnoge „argumente“ da je ostvareno ispod razine mogućeg, te da nema razloga očekivati bilo kakvo poboljšanje u hrvatskom društvu. Ova dva stava bila su povezivana - „Ispravak netočnog navoda“. Gledaoci izravnog prijenosa su više – manje ostali u nedoumici pa, prema tome, naponi političara i novo izabrani članovi nisu uspjeli u svojoj nakani.

Ne mogu a da ne iskažem svoje razočarenje kako Koalicijom tako i Oporbom. Rasprava na Saboru sličila je predizbornoj kampanji u kojoj su, kao što je poznato, dominirala marginalna pitanja. Tek je poneki saborski zastupnik neizravno ukazao na krucijalne probleme koji su prisutni danas u hrvatskom društvu, a čije se ukupno značenje još ne osjeća, ali po mome mišljenju, će u narednom razdoblju dominirati u Saboru. Tu prije svega mislim na inozemni dug, na deficit platne bilance, trgovačke bilance, državnog proračuna. Kao što sam u mojoj zadnjoj knjizi „Iluzija i stvarnost hrvatskog gospodarstva“ pokazao javna potrošnja kao i stabilnost cijena u izravnoj su ovisnosti o veličini deficita platne i trgovačke bilance. Poboljšanje svekolikog stanja hrvatskog gospodarstva moguće je jedino ukoliko se ostvari smanjenje navedenih deficita. Kako su deficiti (platni i trgovački) izvor poreznih prihoda to je razvidno da uravnoteženje proračuna nije moguće bez povećanja deficita platne i trgovačke bilance, a u ravnoteženje platne i trgovačke bilance nije moguće bez povećanja proračunskog deficita. I to je začarani krug u kojem se nalazi hrvatsko gospodarstvo i jedino mogu ponoviti Stjepana Radića: „Uradiše svega biše uštediše još i više“.

A sada dragi čitaocē, pozivam Vas da zajedno pratimo događanja tijekom 2008. godine. Pri tome molim Vas da identificirate moju ocjenu da je prošla 2007. godina bila godina velike rastrošnosti države i nepotrebno velike rasprodaje obiteljskog srebra. Usprkos tome, stabilnost

cijena krajem 2007. godine je narušena i nije nerealno očekivati dinamiziranje inflacije koja nas na žalost nije nikada napustila (vidi moj rad "Ekonomska politika za 2005. godinu").